

Република Србија
ВИШИ ПРЕКРШАЈНИ СУД
 Одељење у Нишу
 II-203 Прж. 20603/13
 Дана: 14.10.2013. године
Н И Ш

У ИМЕ НАРОДА

Виши прекршајни суд, Одељење у Нишу, у већу састављеном од судија: Предрага Димитријевића, председника већа, Татјане Динуловић и Бојане Вучић, чланова већа, вишим судијским сарадником Љиљаном Динчић, као записничарем, одлучујући о жалби окривљеног Марковић Станимира из Лесковца изјављеној против пресуде Прекршајног суда у Лесковцу, 4-Пр.бр. 6617/13 од 27.09.2013. године, којом је окривљени оглашен кривим због прекршаја из чл.46.ст.1.тач.8. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, а на основу одредби чланова 91.ст.2., 93.ст.3., чл.145., 239. и 242. Закона о прекршајима (ЗОП) („Сл.гл. РС“ бр.101/05, 116/08, 111/09), на нејавној седници већа одржаној дана 14.10.2013. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба окривљеног Марковић Станимира из Лесковца као неоснована, а пресуда Прекршајног суда у Лесковцу, 4-Пр.бр. 6617/13 од 27.09.2013. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом окривљени Марковић Станимир оглашен је кривим због прекршаја из чл. 46.ст.1.тач.8. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и изречена му је опомена, а обавезан је и на плаћање трошкова прекршајног поступка у износу од 500,00 динара.

Против наведене пресуде благовремену жалбу изјавио је окривљени због битне повреде одредаба прекршајног поступка из чл.264.ст.1.тач.7. ЗОП-а, због повреде материјалног права из чл.265.ст.1.тач.1. ЗОП-а, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о прекршајној санкцији, истичући да постоји стварна ненадлежност прекршајног суда да поступа по захтеву оштећеног, тражиоца информације од јавног значаја, јер је предвиђен само управни поступак када се против коначног решења Повереника за информације од јавног значаја може покренути управни спор. У овом случају већ је вођен управни поступак по чл.24. Закона о слободном присуству информацијама од јавног значаја, односно Повереник није наложио суду да омогући приступ информацијама од јавног значаја, те се сматра да је захтев за пружање информације од јавног значаја одбијен према одредбама ЗУП-а. Такође ни једном одредбом Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја није одређено ко може иницирати прекршајни поступак, утолико пре што тражилац није јавни тужилац, нити заштитник права грађана. Окривљени је већ објаснио дана 19.04.2012. године зашто није поступио по захтеву тражиоца информације, па је несхватљиво зашто је уопште вођен поступак. Предлаже се укидање побијане пресуде или преиначење и обустављање прекршајног поступка.

Суд је ценио наводе из жалбе, ожалбену пресуду као и остале списе предмета, па је утврдио да је жалба неоснована.

Испитујући пресуду и по службеној дужности, као и остале списе предмета, сходно чл.241. Закона о прекршајима, овај суд је утврдио да нема битних повреда одредаба прекршајног поступка, нити повреда материјалног прописа о прекршају, на које суд пази по службеној дужности, а због којих би пресуда морала бити укинута.

Наиме, неосновано се оспорава правилност и законитост првостепене пресуде, с обзиром да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање правилно применио пропис о прекршају, дајући разлоге које као правилне прихвата и овај суд. Пре свега, окривљени погрешно наводи у жалби одредбе о повреди прекршајног поступка и материјалног права, јер одредбе чл.264.ст.1.тач.7. и чл.265.ст.1.тач.1. ЗОП-а у том контексту не стоје.

Што се тиче истакнутог приговора стварне ненадлежности за вођење овог прекршајног поступка, а у смислу да је само Повереник надлежан да одлучује по ЗУП-у, другостепени суд стоји на становишту да првостепени суд није прекорачио своју стварну надлежност, јер се ради о поступку који је иницирао оштећени, а сходно овлашћењу које црпе их одредби чл.116. ЗОП-а. Дакле, одредбом чл.116.ст.1. и 3.тач.1., 2. и 3. ЗОП-а јасно је одређено да својство оштећеног има лице чије је лично или имовинско право повређено прекршајем, те у том смислу то лице је овлашћено да подноси иницијални акт и активно учествује у поступку предлагањем доказа и изјављивањем жалби. У том контексту су одредбе чл.154.ст.2. ЗОП-а где је изричито предвиђено да захтев за покретање прекршајног поступка подноси оштећени, поред овлашћеног органа који врши надзор над извршењем прописа у којима су прекршаји предвиђени. Такође, одредбом чл.155.ст.2. ЗОП-а предвиђено је да оштећени има положај странке у поступку.

По мишљењу овог суда својство оштећеног није доведено у питање у овој прекршајној ствари, јер повреда личног права управо се састоји у томе што на поднети захтев за добијање информације од јавног значаја није добијен адекватан одговор, у смислу одредби прописа о прекршају. По одредбама чл.2. и 5. прописа о прекршају јасно је дата дефиниција шта се сматра информацијом о јавног значаја, односно реч је о информацији којом располаже орган јавне власти у вези са радом органа, а право на приступ овим информацијама дато је универзално свакоме и то тако што му се мора омогућити увид у докуменат или да се добије копија документа. Одредбама чл.9., 10. и 11. прописа о прекршају су наведени изузеци од редовног поступања по захтеву тражиоца. Да је реч о повреди личног права, а тиме и до заснивања својства оштећеног у прекршајном поступку јасно говори и одредба чл.51.ст.2. Устава РС, а којим се јасно дефинише право грађану на приступ подацима који су у поседу државних органа, чиме је ово лично право зајемчено, поред осталих грађанских права и слобода и највишим правним актом у РС. Због тога се не могу прихватити наводи у жалби да нема места вођењу прекршајног поступка којег је покренуо оштећени, јер паралелно вођени управни поступак пред Повереником, а у складу са одредбама ЗУП-а није прејудицијално питање од којег зависи вођење прекршајног поступка, јер се ради о два независна правна поступка које воде два самостална и независна државна органа.

С тим у вези позивање у жалби на ранија поступања окривљеног у односу на тражиоца информације, односно оштећеног није од значаја за другачије решавање ове прекршајне ствари, јер је првостепени суд правилно нашао да су конкретно повређене одредбе чл.16. прописа о прекршају, а што је кажњиво по одредби чл.46.ст.1.тач.8. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја.

Дакле, првостепени суд је правилно утврдио одлучну чињеницу да се на захтев оштећеног није поступило достављањем потребних копија докумената, нити је евентуално донето решење о одбијању захтева, а како то предвиђају одредбе чл.16.ст.1., 3. и 10. прописа о прекршају.

И када је у питању изрицање опомене, првостепени суд је имао у виду одредбе чл.44. ЗОП-а, узимајући у обзир нарочито олакшавајућу околност која у знатној мери умањује одговорност окривљеног, односно да је окривљени ипак обавештавао оштећеног писменим путем на неадекватан начин, те да је дело учињено са мањим степеном кривице, а све у циљу постизања друштвеног прекора и заштите правног система сходно задовољењу специјалне и генералне превенције из одредби чл.5.ст.2. ЗОП-а.

Виши прекршајни суд, Одељење у Нишу,
П-203 Прж.бр. 20603/13, дана 14.10.2013. године.

ПД/ЉД

Председник већа - судија
Предраг Димитријевић с.р.

Тачност преписа оверава
Александра Стојановић